

... Malířka buduje svá velká plátna abstraktní formou s expresivním malířským rukopisem. Monumentální výraz jejích obrazů je založený na zobrazení tělesných objemů postav, které v rámci figurální malby disponují neobyčejnými proporcemi. Osobitá gesta této impulsivní a hutné malby na nás působí tělesnou energií a plností škály přirozených barev. Souzvuk teplých tónů hnědé a šedé překračuje autorčino já ve směru silné empatie ke společným významům a představám, shrnutým pod pojem MY.

Stojíme před obrazy, které jsou zde neokázale opřené o zeď, aby bezprostředně sdílely nesourodou pluralitu pohledů, názorů a činů současné společnosti, vnímáme je jich extrémní napětí i rozporuplnost tohoto MY. Je však zřejmé, že tyto obrazy, tvořené na hraně zobrazující a abstraktní formy, nevyjadřují akademicky vznešený „pluralis majestaticus“. Ohromují nás mohutností samotné malby i tím, že přímo před nám bez distance zjevují znovunalezenou dimenzi důstojnosti. Možná v nás vyvolávají otázku: Existuje ještě vzájemná úcta a lidská důstojnost, bez níž MY nedává smysl?

Vizuální myšlenky obrazů Elišky Jakubíčkové zpřítomňují vzájemnost lidí, bytostí a zvířat jako určitou sounáležitost všech jednotlivých příběhů s dějinami společnosti. Autorčiny obrazy mapují vzájemné pozice člověka a myšlenky My; můžeme v nich vnímat neklidný puls tvoření v rozpětí mezi archetypem a přítomností malby; která je bez úzkosti otevřená k nejasné budoucnosti, kde se na obzoru - skrze vizuální znaky – ukazuje smysl toho: Kdo jsme MY?

Věra Jirousová, historička umění, básnířka

Kdo je člověk aneb kdo jsme MY,

z textu k výstavě MY, 2010